

ชาติ วัฒนธรรมกุล

เพลงรักแม่ ลิงแม่
(ด้วยความเคารพ)

ตัวอย่าง เม้าท์แม่

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

แม่ที่แม่

ชาติ ภิรมย์กุล

แม่แม่ • ชาติ ภิรมย์กุล

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กรกฎาคม ๒๕๔๙

พิมพ์ครั้งที่สอง : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน ๒๕๕๖

ราคา ๑๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ชาติ ภิรมย์กุล. แม่แม่. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๖. ๒๔๘ หน้า : ภาพประกอบ.

๑. เรื่องสั้นไทย I. ชื่อเรื่อง

๘๙๕.๙๑๓๐๑

ISBN 978 - 974 - 02 - 1174 - 7

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ปิยชนม์ สุทธิทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, ศิริพงษ์ วิทย์วิโรจน์, เนงนุช สิงห์เดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เท่งวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ นูนปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : สุภชัย สุชาติสุอาธรรม • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : สุพรวณีย์ สงวนพงษ์
พิสูจน์อักษร : อรุณี เกียรติชัยนาม • กราฟิกเลย์เอาต์ : ปณพร อ่อนน้อม
ออกแบบปก-ภาพประกอบ : จิราพร รอดมา • ศิลปกรรม : สันติภาพ แสงเก็ก
ประชาสัมพันธ์ : ตั้งฤดี ศรีไพโรจน์

สำนักพิมพ์มติชน

www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๕๔๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนามฤต ประชานิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๑-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกทำมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมการรับผิดชอบต่อผู้อ่าน

หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นได้เพราะแม่ม่วยเช็กเป็นแรงบันดาลใจ เนื้อหาสาระ
ในหนังสือเล่มนี้ ถ้าผู้อ่านชอบขอยกความดีให้...แม่ม่วยเช็กและพ่อเนือง ภิรมย์-
กุล ถ้าอ่านแล้วไม่ชอบ ผม (ผู้เขียน) ขอรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ตัวอย่าง

คำนำสำนักพิมพ์

แม่ที่แม่...ชื่อสั้น ๆ จำง่าย คืออีกหนึ่งผลงานที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของนักเขียนอารมณ์ดีอย่างชาติ ภิรมย์กุล หลังจากที่นั่งแม่ที่หมา ลูก เมียกันจนเมื่อยแล้ว แม่คือเป้าหมายต่อไปของเขา แต่...อะแฮ่ม ขอแม่ที่ด้วยความเคารพ

ชาติ ภิรมย์กุล เล่าวีรกรรมของแม่่วยแซ็กไว้ได้อย่างน่ารัก น่าขำ นอกจากจะอ่านแล้วนั่งกุมท้องด้วยความขำ ยังอาจจะต้องนั่งเช็ดน้ำตาด้วยความขาบซึ่ง พาลให้อยากกลับไปกอดออดอ้อนและนอนหนุนตักแม่ตัวเอง

ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีที่เด็ดคือบทความจากผู้อ่านทางบ้านที่ส่งเข้ามาร่วมประกวดมากมาย ทั้งทางจดหมายและอีเมล สำนักพิมพ์และผู้เขียนต้องขอขอบคุณทุกท่าน แต่เพราะพื้นที่หน้ากระดาษมีจำกัด จึงจำเป็นต้องคัดเลือกเพียง ๕ ชิ้น ถือเป็นภารกิจที่หนักใจอย่างยิ่ง เพราะแต่ละท่านล้วนเขียนได้ดีและถ่ายทอดความรู้สึกที่มีต่อแม่ได้อย่างกินใจ

สำนักพิมพ์มติชนหวังว่า หนังสือเล่มนี้คงจะสามารถสร้างเสียงหัวเราะและเพิ่มความรักความผูกพันในครอบครัวได้ แต่ขอเตือนไว้ก่อนว่า...ผู้ไม่ชำนาญการไม่ควรปฏิบัติตาม เพราะหากเมาท์แบบขาดเทคนิค อาจจะโดนตะหลิวแม่เขี่ยทิ้งหัวก็เป็นได้

สำนักพิมพ์มติชน

ตัวอย่าง

คำนำผู้เขียน

ไม่เคยคิดจะเขียนเรื่องแม่มาก่อน

ถ้าให้เขียนอะไรถึงแม่-ผมคงเขียนได้ไม่มาก

ผมกับแม่ไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกันมากเหมือนพี่-น้องคนอื่น

สมัยเป็นเด็กผมติดเพื่อนมากกว่าจะอยู่ที่บ้านเลยไม่ค่อยได้

พูด-คุยกับแม่มากนัก

ถ้าผมออกไปนอกบ้านไปเที่ยวที่ไหน-ไปกับใคร แม่ไม่เคย
ถาม-ไม่เคยสนใจ

น้องผมคนไหนไม่อยู่บ้าน แม่จะถามถึงตลอดด้วยความ

ห่วงใย

โชคไปไหน-ชัยไปไหน-ศิลป์ไปไหน ทำไมยังไม่กลับบ้าน
ถ้าแม่เอ่ยปากถาม “มันหายไป”

“มัน” เนี่ยคือผมนะ

ความรู้สึกเกี่ยวกับแม่เริ่มเปลี่ยนไปตอนที่ผมมีลูกเป็นของ
ตัวเองกับตอนที่แม่นอนป่วยอยู่โรงพยาบาล

ผมมีโอกาสไปเฝ้าแม่เหมือนน้องคนอื่น ๆ

มีโอกาสได้ใกล้ชิดและพูด-คุยกับแม่มากขึ้นอย่างที่ไม่เคย

เป็นมาก่อน

ความห่วงใย-ความผูกพันทางสายเลือดมันค่อยๆ ปรากฏ
ขึ้นทีละนิด

ทีละนิดจนกระทั่งผมซาบซึ้งกับคำว่าแม่อย่างสนิทใจ

พฤติกรรม-คำพูดที่แม่แสดงออกตอนอยู่โรงพยาบาลเป็น
เรื่องที่ผมแปลกใจและฮามาก

ฮาจนผมต้องมานั่งนึกถึงเรื่องราวในอดีตเพื่อจะเขียนถึง
เรื่องแม่

เริ่มเขียนครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๔๓

เขียนได้ประมาณ ๕ หรือ ๖ ตอน ส่งไปให้ บ.ก.มติชนสุด
สัปดาห์พิจารณา

ปรากฏว่าไม่ผ่าน

ทิ้งระยะห่างประมาณ ๑ เดือน ผมรู้สึกขุ่นลุกครับ

ขุ่นลุกที่หยิบต้นฉบับชิ้นนี้มาอ่านใหม่อีกครั้ง

ยังนึกขอบคุณ บ.ก.มติชนสุดสัปดาห์ (พีเสถียร จันทิมาธร)
อย่างซาบซึ้งที่งานชิ้นนั้นไม่ผ่าน

งานเขียนตอนนั้นไม่ดีเลยครับ-ไม่รู้ว่าจะเขียนไปได้ยังไง-อาย
มากจนหน้าเขียว

ใครที่เคยส่งต้นฉบับไปให้ บ.ก.พิจารณาแต่ไม่ผ่าน

อย่าเสียใจหรือท้อใจนะครับ

ปล่อยให้เวลามันผ่านไปสักเดือนหรือ ๒ เดือน หยิบต้นฉบับ
ที่ไม่ผ่านมาอ่านใหม่

อ่านใหม่อีกครั้งเราจะเห็นข้อผิดพลาดและจุดอ่อนที่เรามอง
ไม่เห็นในการเขียนครั้งแรก

ความผิดพลาดบางครั้งทำให้เราได้งานชิ้นใหม่ที่ดีกว่าเดิม
ผมเก็บต้นฉบับ “แม่ที่แม่” ขึ้นที่ไม่ผ่านไว้ในลิ้นชักหลาย
ปี จนกระดาศเป็นสีเหลือง

ปี ๒๕๔๔

หลังจากผลงานชุด “ตามกลิ่นกาแฟ” จบ ผมหยิบงาน
เรื่องแม่มาปรับปรุงเขียนใหม่อีกครั้ง

ก่อนลงมือเขียนผลงานชุดนี้ ผมโทร.ถามน้องผู้หญิงที่รู้จัก
กัน ๒-๓ คน

ถามเขาว่าถ้าจะเขียนเรื่องแม่ดีไหม-คำตอบที่ได้รับเหมือน
กันหมด

“เรื่องแม่จะสนุกเหวอ”

“ทำไมพี่ไม่เขียนเรื่องความรัก หนูอยากอ่านเรื่องความรัก
ช่วงนี้กำลังออกหัก”

มีแต่คนห้าม-มีแต่คนไม่เห็นด้วย แต่มันกลายเป็นเรื่องที่
ทำท่าย

ทำท่ายตัวเราเอง...จะเขียนได้ไหม

คนที่ไม่เห็นด้วยเขาอาจจะมองภาพรวมไม่ออกว่าผมจะเขียนเรื่องแม่ยังไง-เอาอะไรมาเขียน

หลายเรื่องที่คิดไว้-หลายเรื่องที่ยากพูดถึงแม่-ผมเตรียมไว้หมดแล้ว เลยไม่กลัวที่จะเขียน

ระหว่างที่เขียนเรื่องแม่ไปหลายตอนทำให้นึกถึงแม่คนอื่น

อยากฟัง-อยากอ่านเรื่องแม่คนอื่นบ้าง

ตัดสินใจคุยกับกอง บ.ก. สำนักพิมพ์มติชน

ถ้าเราเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปเขียนเรื่องแม่ตัวเองส่ง

มาลงรวมอยู่ในผลงานชุดนี้ด้วยจะดีไหม

๒ วันผ่านไป

ทางสำนักพิมพ์โอเค แต่พื้นที่หน้ากระดาษมีจำกัด สามารถคัด-เลือกลงได้แค่ ๕ คนเท่านั้น

แน่นอน...ย่อมมีทั้งคนที่สมหวังและผิดหวัง

ใครที่ผิดหวังไม่ได้รับคัดเลือกลงตีพิมพ์ อย่าท้อใจหรือเสียใจนะครับ

คิดซะว่ามาร่วมรำลึกและเขียนถึงแม่ตัวเองในเรื่องที่เราอยากจะทำ-อยากจะทำบอกให้แม่รู้

ถ้าต้นฉบับเรื่องแม่ที่ส่งไปและได้ถ่ายเอกสารเก็บไว้ที่บ้านลองๆ แอบเอาไปวางให้แม่เห็น

ให้แม่ได้อ่าน (อย่าลืมแนบค่าเขียนเพื่อเบิกกับแม่ไปด้วย ทำให้นะ) ะ)

ผมเชื่อว่า...ถ้าแม่ทุกคนได้อ่านเรื่องที่ลูกเขียนถึงแม่

แม่จะดีใจ-ซาบซึ้งและเกิดความสุขใจยิ่งกว่ากินยาวิตามิน

นอกจากเรื่องแม่ที่คนอื่นส่งเข้ามาร่วมรายการ ผมยังถามพี่

ผม ๓ คน และน้องอีก ๔ คน

ใครอยากเขียนอะไรถึงแม่ไหม

ถ้าอยากเขียนก็ส่งมานะ ไม่เขียนก็ได้ ไม่ว่ากัน

งานเขียนหนังสือบังคับกันไม่ได้ มันเป็นเรื่องของอารมณ์-
จังหวะเวลาที่ลงตัวของแต่ละคน

พี่น้องผมทุกคนไม่มีใครได้อ่านหรือเห็นต้นฉบับที่ผมเขียน
ถึงแม่

ทุกคนได้อ่านพร้อมกับคนอื่นๆ ในวันที่หนังสือเล่มนี้วาง
จำหน่าย

จริงๆ แล้วคนที่เหมาะที่สุดที่จะเขียนคำนำในเล่มนี้คือแม่
ผมเอง

เสียดายที่แม่เขียนหนังสือไม่ได้

ผมเคยบอกแม่เรื่องที่เขียนถึงแม่

แม่ตอบสั้นๆ เหมือนไอ “แล้วแต่”

ขอบคุณทุกท่านที่อุดหนุนและติดตามผลงานมาอย่างต่อเนื่อง

รักแม่-อย่าลืมแม่

ชาติ ภิรมย์กุล

๒๖/๕/๔๙

ตัวอย่าง

นำคำมาเขียน

ด้วยกาลเวลาที่ผ่านพ้น จวบจนปีที่ ๔๘ ณ ปัจจุบัน (๒๕๔๙)
ของผู้เขียน (บุตรคนที่ ๕)

ย่อมนำมาซึ่งร่องรอยแห่งอารยะ “ทำ” ที่กระหน่ำซ้ำเติม
บนใบหน้าตลอดทั่วทั้งสรรพางค์

อันเป็นกฎแห่งธรรมชาติที่ทำลายล้างความอ่อนเยาว์ ที่ถูก
เผาผลาญไปทุกวินาที แต่ปรากฏยังมี “ความเหนื่อธรรมชาติ” อย่าง
น่าพิศวง...ที่แม้ว่าจะผันผ่านกาลเวลาไปนานเท่าใด

ความอ่อนเยาว์ เบา...ของผู้เขียนยังติดตัวอยู่รำไป

อันเป็นปรากฏการณ์ที่บังเกิดจาก “ความรู้สึก ลึกล้ำ ที่
จำขึ้น และสิ้นไหลในใจของแม่”

ไฉนหนอ แม่จึงมองไม่เห็นวีรรอยล้าลึกที่ตกผลึกถ้วนทั่ว
ทั้งตัวและหน้าของผู้เขียนได้ถึงเพียงนี้ ด้วยทุกถ้อยคำทุกครั้ง
คราที่กลับไปเยี่ยมแม่ ไม่ว่าจะเป็น

หน้าร้อน “อย่าออกไปโดนแดดมากนะ เดี่ยวจะไม่สบาย”

หน้าฝน “ระวังจะเป็นหวัดนะ เวลานอนให้ใส่เสื้อ”

หน้าหนาว “ให้อาบน้ำอุ่นนะ เดี่ยวจะไม่สบาย”

นอกฤดูตุกาส “อย่ากลับตีกันนะ” ฯลฯ ดุจดั่งสิ่งความกับ
ผู้วิญญู

ทั้งๆ ที่สุขภาพของแม่ตอนนี้ก็ไม่แข็งแรง มีโรคประจำตัว แต่กลับกลายเป็นว่า

คนป่วยมาห้วงคนที่ยังไม่ป่วย และหากมองไปอีก ๒ ปีข้างหน้า แม้จะย่างเข้า ๕๐ ขวบ (อยู่...๕๐ ก็เริ่มจะย่างกันแล้วหรือ...ช้านานवादเสียดายนัก)

ยังงี้...ยังงี้ แม่ก็คงจะพรวดสอน ไม่ให้จรลี หนีเที่ยว ไป
 เกี้ยวขวานอกนา ตามประสาคนโสด...เป็นแน่แท้

จึงเมื่อทุกครั้งทีกลับบ้าน จึงเสมือนหนึ่งไปเข้าคอร์สสปาหน้าแดง โดยไม่ต้องพึ่ง Collagen หรือ Botox แต่อย่างใด ด้วยคำพูดห่วงหาอาทรของแม่อึ้งกล่าว เป็นดังพลังจุด ยุติเยื่อให้เนื้อหนังกลับเต่งตึง เหมือนถูกดึงออกจากครรภ์แม่หมาดๆ เป็นที่ประหลาดแก่ชาวต่างชาติ (ดิฉันเตอร์นะเนีย)

เมื่อถูกถามเรื่องอายุ แพทย์จะร้อยละ ๙๘ (เพิ่มถามได้ ๒ คน)
จะทายว่าไม่เกิน ๕๐ ขวบ

จึงขอทำให้บรรดาลูกๆ ทั้งหลาย ที่ไม่ได้อยู่กับคุณพ่อ-คุณแม่ ให้หาโอกาสกลับไปเยี่ยมให้บ่อยครั้ง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ย้อนเวลาสู่ความเป็นเด็ก และรับสัมผัสพลังแห่งความรู้สึกบริสุทธิ์ที่มีต่อลูกๆ โดยตรงของคุณพ่อ-คุณแม่

ซึ่งยากนักจะพานพบ “ความเต็มด้าอันล้ำค่าแห่งอดีต” ในยุคแห่งการแข่งขันชิงดีชิงเด่นเช่นปัจจุบัน

เอ๊ะ!...ฟังดูก็คล้ายๆ จะมีสาระอยู่บ้างนะ แต่หากยังขบคิดปริศนาธรรมที่ซ่อนเร้น (ดังเช่นภาพยนตร์หุบเขาเงินรัก...ยังงัยงั้น) ในนำคำมาเขียนนี้ ถ้าคิดไม่ออก ก็ให้สวดชินบัญชรวันละ ๓ เวลาหลังอาหาร จะนำไปสู่ความเจริญแห่งปัญญาตื่นักแล...และหากใครใคร่รู้ ไร้เล่ห์กลกังพิ้ง หรือทำพิสุจน์ Collagen จากพลังเหนือธรรมชาติดังว่า...ก็อย่าเฉยชา

ขอให้กล้าส่งเสียงดังๆ ไปยังรายการ “คนค้นคน” หรือเรียลลิตี้โชว์อื่นๆ เพื่อติดต่อผู้เขียนโดยด่วน

โอ้ว...พระเจ้า ยอร์จ มันยอดเยี่ยม

แม่จะได้ออกทีวีแล้วหรอนี้

โชค ภิรมย์กุล

นำคำ...มาแถม

คุณแม่ผู้เขียนเป็นผู้หนึ่งที่มีจิตใจมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว ใจเดียว ไมโลเล ซึ่งสะท้อนให้เห็นเป็นประจักษ์ประการหนึ่งนั่นคือ ไม่ยอมเปลี่ยนชื่อเงินเป็นไทย

ตัวอย่าง คำว่าแม่

ความหมายของคำว่า “แม่” ของผมไม่มีคำไหนจะประเสริฐกว่าคำว่าแม่ และไม่มีคำไหนจะมาเทียบได้อีกแล้ว

ตั้งแต่ผมจำความได้ แม่คือผู้เสียสละทุกอย่างที่ผมอยากได้ แม่เคยเล่าให้ผมฟัง...ตอนตั้งท้องผม-แม่กินอะไรไม่ได้เลย แพ้ท้องมาก แม้กระทั่งน้ำธรรมดายังกินไม่ได้

ในบรรดาท้องลูกทุกคน มีผมคนเดียวที่แม่แพ้ท้องมากกว่าใคร

แม่สอนให้ผมตั้งใจเรียนหนังสือ โตมาจะได้มีความรู้และมี

งานทำมีหน้า-มีตา เพราะแม่ไม่ได้เรียนหนังสือ

แม่บอกว่า แม่ไม่มีทรัพย์สินอะไรจะให้ นอกจากส่งเรียน
หาความรู้ติดตัว โตมาจะได้สบาย

แม่ทำทุกอย่างเพื่อผมและลูกคนอื่นจะได้สบาย

ผมว่าแม่สมัยก่อนกับแม่สมัยนี้มีความแตกต่างกันมาก
เพราะแม่สมัยนี้ไม่ค่อยมีเวลาจะมาดูแลหรืออบรมลูกอย่างใกล้ชิด
เพราะว่าต้องดิ้นรนทำมาหากิน กว่าจะเลิกงาน ลูกก็หลับแล้ว

ลูกสมัยนี้เลยติดฟี่เลี้ยงมากกว่าแม่ตัวเอง

ตัวอย่าง

ชัย ภิรมย์กุล

ตัวอย่าง

“แม่ไม่รวยเท่านี้”

ตั้งแต่จำความได้ แม่ไม่ยอมให้ลูกออกไปนอกบ้านโดยไม่มีพ่อไปด้วย

ทุกครั้งที่ผมจะออกไปเกี่ยวกับเพื่อนๆ แม่จะพูดเสมอ

“ไปกับพ่อ ให้พ่อพาไป ให้โตก่อนแล้วค่อยไปเอง”

แม้กระทั่งผมอยู่ ม. ๔ แม่ยังพูดเสมอด้วยความเป็นห่วง เวลาที่ผมจะออกไปเที่ยวนอกบ้าน

คุณสมบัติพิเศษประจำตัวของแม่คือ “ความจำ”

ลูกคนไหนสัญญาว่าจะทำอะไรให้รับรองแม่จำได้ทุกครั้ง

ถึงเวลาแม่จะถามทันที

โดยเฉพาะการกินยา แม่อ่านฉลากยาไม่ออกแต่แม่จำได้เป็นอย่างดี

ยาอะไรกินตอนไหน-กินกี่เม็ด แม่จำได้หมด

แม่ชอบกินยามาก หากลูกคนไหนไอหรือจามแม้แต่ครั้งเดียว แม่จะพูดทันที

“กินยาลี”

ตอนที่แม่แข็งแรงและเดินได้อย่างสะดวก

ช่วงเข้าพรรษาแม่จะหาบน้ำไปวัดให้หลวงปู่ (พระครูบริหารคนานุกิจ เจ้าอาวาสวัดทุ่งสว่างในสมัยนั้น) ได้สงฆ์น้ำเป็นประจำทุกปี

แม่ชอบทำบุญมากๆ ช่วงไหนที่ผมกลับบ้านและบอกแม่ว่าจะใส่บาตรตอนเช้า

แม่จะรีบตื่นตั้งแต่ตี ๓ แล้วเรียกให้ผมตื่นมาใส่บาตรด้วยกัน อาชีพประจำของแม่สมัยก่อนคือ การทำมะขามหวานเชื่อม สูตรมะขามหวานของแม่อร่อยมาก-กรอบ-หวาน-เนื้อไม่ติดเมล็ด

ทุกเช้าผมจะต้องคอยเทน้ำปูนขาวที่ตกตะกอนออก แล้วใส่มะขาม

ทำเสร็จแล้ว พ่อจะรับหน้าที่เอาไปขาย (ขายดีมาก)

ปัจจุบันตั้งแต่แม่ผ่ากระดูกที่ทับเส้นประสาท ทำให้แม่เดินเองไม่ได้ ต้องมีคนพยุงด้านหลังไว้

ลูกๆ เลยไม่ได้กินอาหารอร่อยๆ ที่แม่ชอบทำให้กินเวลากลับบ้าน